DZIENNIK RZĄDOWY

dla

kraju koronnego Galicyi i Lodomeryi z Księstwami Oświecimskiém i Zatorskiém, tudzież z Wielkiém Księstwem Krakowskiém.

Rok 1853.

Oddział piérwszy.

Część LXV.

Wydana i rozesłana dnia 24. Lutego 1854.

für das

Kronland Galizien und Lodomerien mit den Herzogthümern Auschwitz und Zator und dem Großherzogthume Krakau.

Jahrgang 1853.

Erste Abtheilung.

LXV. Stück.

Ausgegeben und versendet am 24. Februar 1854.

263.

Rozporządzenie Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 4. Grudnia 1853.,

(Dziennik praw Państwa, część LXXXVIII., nr. 264., wydana dnia 20. Grudnia 1853.),

obowiązujące w całym obrębie Państwa, z wyjątkiem Królestwa Lombardzko-Weneckiego, Królestwa Dalmacyi, uksiążęconego Hrabstwa Tyrolu i Forarlbergu, miasta Krakowa i jego dawniejszego okręgu, tudzież Pogranicza Wojskowego,

wydane w przedmiocie prowadzenia firmy zmarłych kupców przez ich wdowy.

Z powodu wątpliwości, objawionéj co do przedmiotu prowadzenia firmy zmarłych kupców przez ich pozostałe wdowy, Ministerstwo Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem Handlu rozporządza, co następuje:

Wdowa po kupcu protokółowanym, któréj służy prawo dalszego prowadzenia handlu, winna jest w terminie sześciu tygodni, który bez ważnych przyczyn nad sześć miesięcy przedłużonym być nie może, przedłożyć sądowi handlowemu oświadczenie swoje, czyli handel na siebie chce przejąć; do tego oświadczenia zmuszoną być może w razie potrzeby odpowiedniemi środkami przymusu, a dopóki ono nie nastąpi, sąd handlowy może jéj nadać pozwolenie prowadzenia tymczasowego handlu pod firmą, używaną przez jéj małżonka.

Gdy wdowa oświadczy, iż handel na własny rachunek przejmuje, wówczas należy zmienić firmę na: „Wdowa po ś. p. N. N.“ Jeżeli zaś pragnie prowadzić handel pod dawniejszą firmą, potrzebuje do tego zezwolenia spadkobierców zmarłego kupca i szczególnego pozwolenia sądu handlowego, który w tym przedmiocie zasięgnie zdania Izby handlowéj i przemysłowéj.

Krauss m. p.

263.

Verordnung des Justizministeriums vom 4. Dezember 1853,

(im Reichs-Gesetzblatte, LXXXVIII. Stück, Nr 264, ausgegeben am 20. Dezember 1853),

wirksam für den ganzen Umfang des Reiches, mit Ausnahme des lombardisch-venezianischen Königreiches, des Königreiches Dalmazien, der gefürsteten Grafschaft Tirol und Vorarlberg, der Stadt Krakau und ihres ehemaligen Gebietes, dann der Militärgrenze,

über die Fortführung der Firmen verstorbener Handelsleute durch deren Witwen.

Aus Anlaß eines hinsichtlich der Fortführung der Firmen verstorbener Handelsleute durch deren Witwen hervorgekommenen Zweifels, findet das Justizministerium im Einvernehmen mit dem Handelsministerium Folgendes anzuordnen:

Die Witwe eines protokollirten Handelsmannes, welcher das Recht zukommt, die Handlung fortzuführen, hat dem Handelsgerichte binnen einer Frist von vier Wochen, welche ohne wichtige Gründe nicht über sechs Monate ausgedehnt werden darf, ihre Erklärung, ob sie die Handlung übernehmen will, vorzulegen; — bis diese Erklärung erfolgt, wozu sie erforderlichen Falles durch angemessene Zwangsmittel zu verhalten ist, kann ihr von dem Handelsgerichte die Bewilligung ertheilt werden, die Handlung einstweilen unter der von ihrem Ehegatten geführten Firma zu verwalten.

Erklärt die Witwe, die Handlung auf ihre Rechnung zu übernehmen, so ist es ihr gestattet, die Firma auf „N. N.'s sel. Witwe" umzuändern. Will sie aber die Handlung unter der früheren Firma fortführen, so bedarf sie hierzu nebst der Zustimmung der Erben des verstorbenen Handelsmannes, der besonderen Bewilligung des Handelsgerichtes, welches hierüber das Gutachten der Handels- und Gewerbekammer einzuholen hat.

Krauß m. p.

264.

Rozrządzenie Ministerstwa Handlu w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu z dnia 12. Grudnia 1853.,

(Dziennik praw Państwa, część LXXXVIII., nr. 265., wydana dnia 20. Grudnia 1853.),

obowiązujące we wszystkich krajach koronnych, z wyjątkiem Pogranicza Wojskowego,

o opłacaniu należytości asygnacyjnych, przepisanych w rozporządzeniu z dnia 3. Listopada 1852. r., (Dziennik praw Państwa nr. 220.).

Do zyskania pozwolenia na agencyę, o której wspomina §. 1. rozporządzenia z dnia 3. Listopada 1852. r. (Dziennik praw Państwa nr. 220. *) potrzeba, ażeby żądający takowego złożył wprzód należytość za pozwolenie wypadającą albo w urzędzie podatkowym, albo też w kasie okręgowéj skarbowéj. Winien jest obliczyć rzeczoną należytość według przepisów §. 7. wspomnionego rozporządzenia, i jeżeli takowa ustanowioną jest w kwocie najwyższéj, tę kwotę przy obliczeniu za zasadę położyć. Urząd podatkowy, a według okoliczności kasa okręgowa skarbowa wystawi składającemu kwit, który powinien być załączonym do prośby o pozwolenie agencyi, a bez którego na prośbę wzgląd miany nie będzie. Jeżeli pozwolenie odmówionem, lub wyznaczoną będzie mniejsza należytość, jak była złożona, wtenczas kwota złożona w całości lub w części zwróconą zostanie za okazaniem rezolucyi i wystawieniem rewersu, przez urząd, w którym złożoną była.

Baumgartner m. p.

---

*) Dziennik praw krajowych, nr. 286., str. 645.

264.

Erlaß des Handelsministeriums im Einvernehmen mit dem Finanzministerium vom 12. Dezember 1853,

(im Reichs-Gesetzblatte, LXXXVIII. Stück, Nr. 265, ausgegeben am 20. Dezember 1853),

wirksam für alle Kronländer, außer der Militärgrenze,

über die Entrichtung der, mit der Verordnung vom 3. November 1852 (Reichs-Gesetzblatt Nr. 220) vorgeschriebenen Agenzie-Gebühren.

Zur Erlangung der Bewilligung zu dem, im §. 1 der Verordnung vom 3. November 1852 (Reichs-Gesetzblatt, Nr. 220 *) bezeichneten Agenzie-Geschäfte ist erforderlich, daß der Bewerber zuvor die für die Bewilligung zu entrichtende Gebühr bei einem Steueramte, oder aber bei einer Finanz-Bezirkskasse erlege. Es liegt ihm ob, diese Gebühr nach den Bestimmungen des §. 7 der bezogenen Verordnung zu berechnen, und, soweit dieselbe mit einem Maximalbetrage festgesetzt ist, diesen der Berechnung zu Grunde zu legen. Das Steueramt und rücksichtlich die Finanz-Bezirks-Kasse ertheilt dem Erleger eine Quittung, welche dem Gesuche um die Bewilligung zur Agenzie beizuschließen ist, und ohne welche auf das Gesuch nicht eingegangen werden darf. Wird die Bewilligung verweigert oder eine geringere als die erlegte Gebühr bemessen, so wird der erlegte Betrag ganz oder theilweise gegen Vorweisung des Bescheides und gegen Empfangsbestätigung von dem Amte zurückgestellt, wo der Erlag stattfand.

Baumgartner m. p.

---

*) Landes-Gesetzblatt, Nr. 286 Seite 645.